

העוז והענווה

בעקבות מגילת רות, אל תוככי המאבק על נשמת האומה,
ארצה ותורתה מפסח ועד עצרת, התשס"ה-התשס"ו

מוקדש ביראה, באהבה ובהערצה לכל מוסרי הנפש והנעקדים
על קדושת השם, העם והארץ בכל מערכות ישראל, חיילי צה"ל
ונפגעי הטרור הי"ד, ולכל לוחמי חירות ישראל בעיר ובכפר,
בשפלה ובהר, בהתיישבות בגוש קטיף, בצפון השומרון, בעמונה,
ובגרעינים וביישובים בכל אתר, בשדרות, באופקים,
בדימונה, בת"א, ברעננה ובפ"ת... ובכפר מימון יבדלח"א.

א. אל עצמי ואל עמי

קביעת האתגר כמו גם קריאת התגר שבמגילת רות, מוצבות בימים ההם בזמן הזה מול
האדם והדור בשאלת המימוש העצמי.

מחד - העוזבים את הארץ, היורדים ממנה בשעת צרה, המתנתקים מהדור ומהציבור,
הבוגדים באחריותם שלהם והחוששים מלשאת באחריות (רות א', א-ג; ב"ב צא ע"א). בהידרדרותם,
הם גם נושאים נשים מואביות, ולא שועים לאזהרה הא-לוהית הקוראת: שובו אל עצמכם,
עמכם, ארצכם ודורכם (מדרש תנחומא, בהר ב').

ומאיך - מי שלא נולדה כאן, לא קיבלה חינוך יהודי, ודווקא מתוך עממיותה וטבעיותה,
שבה היא משדה מואב ומגלה כי תשובה היא שיבה אל העצמיות (אורות-התשובה ט"ו). וכיוון
ששבה אל עצמה - שבה אל עמה, וכיוון ששבה אל עמה - שבה אל א-לוהיה (רות א', טו;
רות רבה ב', כא).

יכולתה של רות לברר מהו שורש נשמתה באמת, כמו שכל גרי הצדק נשמתם קשורה
בשורשה לישראל (שבת קמו ע"א), קשורה אפוא במתח מתמיד בין מעגלי החיים הפרטיים
והמשפחתיים לבין הדור והציבור, העם והארץ.

את דגל החיבור הזה, ללא קרעים וללא פסיחה על שני הסעיפים, נשאו ויישאו אנשי גוש
קטיף וצפון השומרון וכל אלו שהתעוררו להתחבר למאבקם הגדול אשר לא תם. ואלו
שהייאשו והעיצבו, הכעס והחרון לא דבקו בהם - ימישיכו ביתר שאת במאבק על הצלת
המדינה ועל המשך התחדשות הגאולה וצמיחתה.

ב. דבקות ללא אינטרסים

את העצמיות הזאת מבטאת רות בכל נימי נפשה, לבבה, חפצה ורצונה, עת עומדת היא במבחן הבריור הנוקב של חמותה, המפצירה בה לשוב כמו ערפה לחואב.

כמה וכמה מחיצות מציבה נעמי מול רות בשאלת כדאיות המשך השיבה לארץ. כמה קשיים ותמרורים, מבהירה החמות, יעמדו לפני רות במהלך זה, ועל כן עליה לחשב דרכה - האם תעמוד בהם.

"אֶל אֲשֶׁר תִּלְכִּי אֵלַי" (א, טו) - כאן מאירים חז"ל את מבחן התרבות ואת מה שנתפס בעיני האנוש כאיכות חיים: "אין דרכן של בנות ישראל ללכת לתיאטראות וקרקסאות", וכל מה שפגשת בחואב ונחשב שם לטעם החיים ולאיכות שעות הפנאי, שונה מהותית בחייהן של בנות ישראל. אשר על כן, חזרי; כי אַתְּ שהתרגלת אליו לא תוסיפי לראות (רות רבה ב, כב). ורות חפצה בחיבור הפנימי עם האומה וארצה, ועל כן - "אֶל אֲשֶׁר תִּלְכִּי אֵלַי".

והמבחן השני, בחיים שבתוך הבית, בחיק המשפחה. "וּבְאֲשֶׁר תִּלְיִי אֵלַי" (א, טז) - כאן מאיר המדרש את מבחן הגאמנות גם בחיים הפרטיים, להעמיד במרכזם את שורש הנשמה ולא את היסחפות היצרים. כי הבדל מהותי יש, לדברי נעמי, בין בתי חואב אשר אין בהם מזוזה לבין כל בתי ישראל אשר יש בהם מזוזה (רות רבה ב, כב). לאמור, כי אין זו רק שאלה של שמירה והגנה, אלא של אופי חיים שונה לחלוטין, אשר גם במקום שעין זר לא תראה - גם שם ההליכה בדרך ערכית-אמיתית תהיה ללא דופי. ומשמע, שרות רוצה וחפצה בכל ההיבטים הפנימיים, וממאנת לחזור לחיצוניותם, לתאוותיהם ולהפקרותם של חיי חואב. או אז מגלה היא מה זאת דבקות. כמו "וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים פְּלֶכֶם הַיּוֹם" (דברים ד, ט), וכמו ביחס לארץ ישראל - "אִישׁ בְּנַחֲלָתוֹ יִדְבֶקֶה" (במדבר ל"ו, ט) - כן גם יחסה של רות ל"עַמֶּךָ עַמֵּי וְאֱלֹהֵיךָ אֱלֹהָי". ועל כן אומר עליה הכתוב: "וְרוּת דְּבָקָה בַּה'" (א, יד).

דבקות כזאת - אין בה רב של אינטרסים, והיא משוחררת משיעבוד לרווחים ולמגמתיות אנוכית. לעומת ערפה, המכוונת עצמה אל המועיל, רות מציבה לנגד עיניה את ערך הטוב באמת (מלבי"ם שם).

ג. "ותרא כי מתאמצת היא" - במבחני ההשקעה וההשתדלות

הליכתה של רות לברר עצמיותה, עמה וארצה, חיבורה אל נעמי וכל אשר לה, ודבקותה המתגלית בטהרתה ובנקייותה - כל אלו נכללים בתוך סיכום הכתוב את גישתה של רות: "כִּי מִתְאַמְצָת הִיא" (א, יח). וכתחילתה של המגילה, כן סופה. לא ייקרא שם הילד של רות ובוועז באחד מהשמות שבהם אותיות מיוחדות, אלא "עובד", כי העמל וההשקעה הם מנת חלקם של הוריו (שרש-ישי, סוף המגילה).

וכן הורונו חז"ל בפרקי אבות, הנלמדים בשבתות שבין פסח לעצרת, כי "לא עליך המלאכה לגמור", ואין אנו נמדדים במבחן התוצאה. "לא אתה בן חורין להיבטל ממנה" - חירותנו האמיתית היא להיות עמלים ומשקיעים ומשתדלים כראוי (אבות ב', יח). ורק קטני אמונה וקצרי רוח (סוטה מח ע"ב; אור-חיים, שמות ו', ט), שאינם מכירי טובה על היש של היום, דואגים מה יאכלו מחר, בעוד שבאמת היו צריכים לשאול עצמם מהן משימות המחר ומהי ההשקעה הנדרשת, ולא מהן התוצאות.

חלק מהותי מדמותה של רות ומאמיתיות דבקתה ובירור עצמיותה קשור לאותה השתדלות מתמדת, הן בסוגיות ליקוט התבואה למחייה שבפרק ב' והן בבניית הבית ובהקמת השם למת, שהיא עמלה בהן בפרק ג'.

בתמוז התשס"ה, בתוככי המאבק על גוש קטיף וצפון השומרון, הגיעו עשרות-אלפי עמלים ועמלות, טף ונוער, נשים וגברים לכפר מימון, ובו ביטאו את רוחו של הגוש - רוח של דבקות והשתדלות, טהרה ומסירות למען האמת; לשמה. לא חישוב הקץ, השובר את המחשבה כשאינו מגיע, אלא בבחינת קץ מגולה (סנהדרין צח ע"א) של עם בית ישראל, האוחז בנחלתו ואינו נוטשה מרצון. והחורבן והכאב לא יעמעמו את העמל הגדול שהיה, הווה ויהיה.

ד. ללכת מהטבעיות אל התכנים, מהעם אל התורה

ימיה של המגילה - בנקודת המפגש שבין רות לבית לחם, בפרק הראשון והשני - הם בעצם הימים שבין פסח וקצירת עומר השעורים בסוף פרק א' (ע"פ רש"י והמדרש) לבין העצרת של שבועות, קצירת החיטים והבאת ביכוריהם בסוף פרק ב' (רות רבה ד', ב).

בכך דומה רות לעם ישראל, מיציאתם ממצרים ועד מתן תורה, שנוצרו כעם והתגלו כציבור אשר מחשבתו קדמה לעולם (בראשית רבה א', ד) וישראל אף קדמו לתורה (תנא דבי אליהו י"ד), והם הולכים ומתפתחים עד למדרגת השראת השכינה על ההר הכי נמוך (סוטה ה ע"א; משך-חכמה שמות ג', יא). על כן נקרא פסח "ממחרת השבת", כי נוצרנו במצרים ללא זכויות (יחזקאל כ'; שה"ש רבה ב', טו), כמתנה א-לוהית ראשונית, והלכנו והתפתחנו לגדלות נשמתנו ותכניה ב"נעשה ונשמע" (שבת פח ע"א; משך-חכמה ואתתן). וכן האירו חז"ל במסורת האמיתית של הפרושים בימי הבית השני, ובעקבותיה עד כדי חיוב קצירת העומר גם בשבת (מנחות סו ע"א), שלא כדעת הצדוקים בצדקותם הרוחנית הפרטית המלאכותית, הכופרים בקדושת הכלל, מטעים ומשנים את המרחק שבין פסח לשבועות, שבין היווצרות האומה והגעתה לתכניה, וסוברים כי אין לחלל שבת על העומר וכי קרבן התמיד אינו קרבן ציבור וגירות היא עניין פרטי ולא של צדק - ההתחברות לכלל ישראל (עין-איה ברכות ב', עמ' 423).

ולימדה רות לאורך כל הדורות כי מבחנה הראשון של הנפש היראה את א-לוהיה באמת ובתמים, בסתר ובגלוי (קידושין לא ע"א; תנא דבי אליהו כא), הוא מבחן המידות והישרות הטבעית (אורות-התורה י"א). ובדרך זו הלכו גיבורות וגיבורי האמת שבגוש קטיף, בצפון השומרון ובעמונה, כפי שבא הדבר לידי ביטוי בהכנסת האורחים הנפלאה של כפר מימון, אשר ברוח אמיתית של ציונות דתית, בלי ציניות, פתחו את לבבם ובתיהם, את כיסם ושדותיהם לעמך בית ישראל אשר כשליחי ציבור, נאבקו ונאבקים על נשמתה של גאולת ישראל.

ה. להתחבר ולקרוא בשם ה' - על רעות שכזאת

פשטות הליכותיה של רות ונועם טבעיותה גרמו לכך כי השתדלה ברצונה ללקט בשדה כאחד העניים, הגם שהיתה בת מלכים (מלבי"ם, רות ב', א). מסירותה הזאת פוגשת בדרך א-לוהית מופלאה ובלתי-מושגת בעיני בני אדם (סוטה י"ע, ב, "כבושים") את טבעיותו וישרותו של בועז, אשר במעמדו היה מגדולי הדור, ודבר זה לא רק שלא סנוור עיניו והגיס לבו, אלא "ויאמר לקוצרים ה' עמכם, ויאמרו לו יברכה ה'" (רות ב', ד). בכך הוא מבטא את חיבורו החברתי והנפשי, בפשטות הליכותיו עם הפועלים, מתוך שהוא קורא בשם ה' ומגלה אותו על החיים החברתיים (מי-השילות, רות). אשר על כן, דווקא מכאן לומדים חז"ל את תקנת מלחמתם נגד המינים והצדוקים. וכמו בשאלת הישארות הנפש - אשר גם היא מתלבנת במגילה - כן גם בסוגייה המוסרית והחברתית (ברכות נד ע"א), כאשר כל אלו יחד הם הסוגייה הלאומית בכל היקפה - "עם זו יצרת לי תהלת יספרו" (ישעיהו מ"ג, כא).

הפרושים, הנאמנים לתורה שניתנה למשה מסיני עם כל השתלשלות בתורה שבעל פה, הם היו העממים המחוברים עם הציבור, ואילו הצדוקים המלאכותיים הפרטים - ה"צדוקים" - הם המתנתקים מהכלל, הם המתנשאים, הם שאינם אומרים שלום לפשוטי העם. ההליכה בדרכי חז"ל תביא אפוא אהבת חינום, והיא המתקנת את חורבן הבית וסיבותיו, וממנה תצמח הגאולה השלישית (החיד"א, ישעיהו נ"ב).

בכפר מימון התשס"ה, אשר בו וסביבו העמיק המאבק למען העם, הארץ, התורה והמדינה, גילה הציבור את אחד ממרכיביה המהותיים של ההתחברות. רבבות היו שם, ובפיהם מתוך מה שבלבם ביטאו את האהבה העצמית שאינה תלויה בדבר לצה"ל ולכוחות הביטחון - גם כאשר יש ביקורת נוקבת ומוצדקת על מוסריות לקויה ומשועבדת לאירופה, על רפיון ושתיקה מול עוולות, ועל מוכנות לשמש כלי בידי ממסד מאובן, דורסני ומנותק מצדק, מיושר ומזכויות האדם באשר הוא.

אהבה אינה חיבוק סתמי ושטחי, איננה חיפוי על חולשות ואיננה מדלגת על הטעון תיקון, כפי שמלמדנו מרן הראי"ה באורותיו (אורות-ישראל פרק ג) וכפי שמאיר דרכנו מרן הרצי"ה קוק במזמור י"ט למדינת ישראל, יום העצמאות התשכ"ז.

ו. "והלכת אל הכלים"

במפגש הנשמות והנפשות של רות ובוועז מתגלה עוד כי מתוכן של הטבעיות, המוסריות והחברתיות אשר נקראות בשם ה', צומחת גם ההבנה וההכרה בדבר מקומו האמיתי של האדם ביחס להנהגת ה', ו"מה ה' דורש ממך". וכאשר יאמר בוועז לרות שאם תהא צמאה - תלך ותשתה מן הכלים (רות ב', ט), רואים בכך חז"ל גם ביטוי לעומק הראייה והרצייה של האדם. כי מי הם הכלים? הם הצדיקים, כפי שנאמר "כלי מלחמה" על שאול ויהונתן (שמ"ב א', כז; רות רבה ד', יב). וכמו הדבקות וכמו המסירות אשר נלמדו לעיל, כן הרצון והחפץ, המחשבה והרגש, ההכרה והחשק (מלבי"ם, ויקרא א', ג) להיות כלים להופעת האמת דרכנו.

ובמקום הגאווה המכלה כל חלקה טובה, גם כאשר רוממות ערכי העם והארץ בפיה, צריכה לבוא הענווה והצניעות, להכיר כי אנו פועלים עם א-ל אך לא מפעילים אותו (ירושלמי שבת פ"א ה"ו). ומי ששם עצמו כבמה, בולט וחשוב באנוכיותו - גם זאת הרוחנית - הוא אשר ייחשב כעובד עבודה זרה וככופר בעיקר (סוטה ד ע"ב). ואילו הענווה האמיתית מוסיפה בריאות וכוח, ובאדם כזה - בו עז - בו מתגלה העוז האמיתי (מוסר אביך, סידות ראי"ה).

אחד ממאפייניהם המיוחדים של גוש קטיף וצפון השומרון היה ומהווה ויהיה הענווה של כלל התושבים, ומתוך כך - מסירות הנפש, לשים נפשם בכפם למען ה', עמו ונחלתו (רמב"ם, הל' מלכים ד, טו) ולעמוד במבחנים של ייסורים וזיכוך (זכריה י"ג, ח-ט), בצירוף אחר צירוף (כתובות קיב ע"ב), להתחשל, להתגבש, להתבגר, להתגבר ולהמשיך ביתר שאת את מפעל חייהם - בחיבור כל הגוונים, רבנים ועמך, אנשי ציבור ופשוטי עם, בעלי תפקידים למיניהם, נוער ומבוגרים, ואין בולט מחבירו ואין מתנשא על חבירו ואין מנותק מחבירו.

ובכפר מימון הסתובבו יחד הרבה כלים שניסו לפרוץ את הפריצה הגדולה של הכיסופים אל יעדי ההתחברות, ולעורר הלבבות של כל ישראל; השתדלות שאין למעלה ממנה שעמדה במבחן.

ז. "והצנע לכת" מול הדואג החיצוני

זו הייתה אישיותה של רות ואלו היו כוחות נפשה, בצניעות פנימית אשר אינה מתחילה ואינה נגמרת ואינה נמדדת בחיצוניותה. היא אשר בהתנהגותה מעוררת את תשומת לבו של בוועז, השואל: "לְמִי הַנְּעֶרָה הַזֹּאת" (ב', ה). כי היא אשר בותרת את הדרך אשר בה לא תיכשל חלילה בגזל ובלקחת מה שאינו מגיע לה (רות רבה ד, ט), והיא אשר בלבושה הפשוט מבטאת את עומק נפשה (שבת קיג ע"ב), והיא אשר מבררת כי ההבדל בין גברים לנשים - פנימי הוא ונפשי, ועל כן אין היא מתערבת עמהם (רות רבה ד, ט).

בצניעותה הפנימית, הגם שבאה ממואב, אינה נפסלת לבוא בקהל. שהרי "מואבי ולא מואבית", כפי שלימדתנו תורת אמת ברוח קדשם של חז"ל, על פי המסורת של שמואל הנביא ובית דינו, הכותב את מגילת רות.

אמנם דואג האדומי, הגדול בתורתו החיצונית (סנהדרין קו ע"ב), מוטרד מאוד מהאפשרות שדוד שמצאצאי רות יהיה המלך, ועל כן מנסה הוא בהברקותיו המלאכותיות לפסלו מלבוא בקהל. טוען הוא שהמואביות היו צריכות לקדם את הישראליות ולהכניסן כאורחות, והמואבים את הישראלים. ולא הבין, ולא היה מסוגל להבין, ולא רצה ולא חפץ להבין, כי צניעות איננה חיצונית-מסגרתית, ומחיצה לא תועיל במקום שטבעה ונפשה של האישה מונעים אותה מלהיות בו (יבמות עו ע"ב - עז ע"א). ורק מי שהולך בדרכי דואג, כאותו פלוני אלמוני שבמגילה, כשמגלה כי צריך הוא לגאול בנוסף לשדה נעמי גם את כלתה, או אז 'נזכר' שאינו יכול לגאול "פֶּן אֶשְׁחִית אֶת נַחֲלָתִי" (ד, ו). ולעומתו, מי שבו העז הפנימי - הוא הנושא בעול ובאחריות, והוא שראוי להתחבר עם רות, להקים את בית ישראל ולהוליד את הגואל.

רק בטהרה שכזאת, של רות ובעוז, ניתן להבין את פרק ג' במגילה - את המאמץ וההשקעה עד היכן שמותר, את ההשתדלות עד היכן שצריך ואת המוכנות הפנימית והמעשית לעשות חסד של אמת עם הנשמה והנפש, עם האומה וארצה, ב"תוֹרַת חֶסֶד עַל לְשׁוֹנָה" (משלי ל"א, כו; סוכה מט ע"ב).

מי שהיה בכפר מימון במעמד הרבבות, וראה במציאות את הצניעות הפנימית לשכבותיה השונות, הבין גם הבין איך ממשיכים בנות ובנים את דרכי אמהות ואבות, ובדרכי ישרים עומדים בכל המבחנים של הדור ופועלים כראוי בגאולת ישראל.

ח. ללמד הזכות, להציל ישראל ולבנות ממלכתיותו

מתוך הטבעיות והקשר לאומה, מתוך המסירות, הדבקות וההתחברות, הצניעות והנאמנות, יכולים היו מי "שבו העוז והתנועה" (עקדת-יצחק סוף רות) ומי שבה חסד ואמת לבנות ביחד את הבית אשר פלאי וסתרי ההשגחה מביאים אותו עד הלום, "כְּבֵית פֶּרֶץ אֲשֶׁר יִלְדָה תִּמְרָ לְיְהוּדָה" (רות ד, יב).

וכמו שהייתה בצניעותה הפנימית, שאינה מוכרת בבית חמיה, ונאמנה להישארות הנפש ולגאולת ישראל, כך גם רות אשר בטהרתה הפנימית יודעת ומכרת לקרוא בשם ה' בתוככי החיים והנפש, הפרטית והלאומית. והיא הזוכה לסייע לבעוז לבנות ביתם יחד, ובזכותו את ישראל להצילם (תרגום יונתן בן עוזיאל, סוף המגילה), הוא בישרותו ובגדלותו הפנימית מבין את עומק ההשגחה הא-לוהית (מלבי"ם סוף המגילה) ופועל עם א-ל (ויקרא רבה אמור כ"ז, ב) בלי שום בקשת שכר חיצוני או מעמד מלאכותי, אלא רק מתוך כוונת טהורות לגאולת האמת.

ובדרך זו ילכו כל אלו שמאמינים בדור ובגאולתו, מביטים אל הטוב הא-לוהי הפנימי, כגדעון בשעתו (תנחומא שופטים ד, ד), אינם מתייאשים אלא מתאמצים, אינם מתנתקים אלא מתחברים, שמחים בחלקם ואינם עצובים, כואבים וחסרים אך לא נכנעים, עמלים ומסורים

אך לא מתגאים, ורוצים וחפצים ללכת בדרכי מי שנלחם "להנחיל לאומה תקווה ולחנכה להתמודדות עם קשיים" ("איש לשבטו", הרב רמר זצ"ל על ספר שופטים, עמ' 153-148).

ובכך נסללת הדרך למלך המשיח בגאולה שלמה, "מצאתי דוד עבדך" (מדרש רבה, סוף רות). וכל מאמצינו ומסירותנו יהיו כי בתוך עמנו אנחנו יושבים, ומאמינים אנו בדברי הנביא המלמדנו "אם יתמהמה חכה לו, כי בוא יבוא לא יאחר" (חבקוק ב', ג). ולא כפסיביים וצופים מן הצד, אלא כ"צדיק באמונתו יחיה", הפועל, לומד ועושה, משתדל ונאמן לדרכה של הצניעות הפנימית. ונהיה כולנו כאלה העוסקים בבניין מדרגותיה של מלכות בית דוד הצומחת מתוך משיח בן יוסף בשלבי הגאולה הטבעית, קיבוץ הגלויות, פריחת הארץ ובניין העצמאות, עם כל קשייהם, ייסוריהם ואתגריהם.

אלישע וישליצקי ירושלים

אכבוד אנשי כפר ח'מון הי"ו
עבר כשהייתי אצל אבא שלי ועדיין מפלמח הני ההג'ש'ט וההג'פ'א'ז'ט אבא.
במשך שנים אני אומרים על מידת הכנסת האורחים של אברהם אבינו, קוראים סיפורים
על צדיקים גדולים שאחזו במידה זו באופן מיוחד ואני גם מנסים לתוך אג' יאדינו
לגבונה היהודית היפה הזו. ובמשך יומיים אדוכים וחופ'א'ים הכפר ח'מון האל'חוניג-
אשעה ראיוע בעינינו וחוויע בקופיע הג'ש'ט'ט א'ע'ש'ה של הגבונה הזו. ראיוע וחוויע איך
בניו של אברהם אבינו חק'ק'ים אורחים.
המט'ק'תנו הכפר ש'כ'ט וראיוע אג' האוה'ים ושקי השינה בח'ז'ר'ט הפג'חי ההג'ים וג'ח'ג
כ'א על דע'נו, ראיוע אג'כ'ט מ'ז'א'ים ע'ז'ר מ'ים קרים א'מ'ל'ה על הד'ש'א, ראיוע אג' הד'א'ג
הפג'ח'וט'ט וג'אג' הע'ל'י ההג'ים הע'ז'מ'דים הפג'ח' ומ'ז'מ'י'נים אנשים צ'רים א'ה'ג'י'ת'ם, ש'מ'ע'נו על
ג'ש'ה'ים ש'ע'מ'ד'ו בהיג'ם ה'ג'ך א'ח'ק'א'ת'ג... ראיוע וש'מ'ע'נו ו'מ'ה א'י'ת'נו. הפ'ע'ם ה'ה'א'ה ש'נ'צ'ה
א'ה'ס'כ'יר א'י'ל'ד'נו מ'ה צ'ה ח'ס'ד ו'מ'ה צ'ה הכנסת אורחים, ג'ה'יה א'נו ד'נ'ת'א מ'ן ה'ח'וכ'ן.
אג'י'כ'ט, נ'א'ש'י ע'ם י'ש'כ'א'ל ש'א'לו ב'ניו. יהי כ'צ'ון ש'כ'ו'כ'ט ג'ע'מ'וד א'נו ב'י'מ'ים א'לה וש'נ'צ'ה
א'צ'אג' א'א'ור ג'ד'ו'ל.
ג'ד'ה.
(-)
נ.ה. ג'ם ה'ז'רים ב'יק'ש'ו א'ה'צ'ט'ל'פ'...